

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Cenușăreasa

de Frații Grimm

T

răia odată, într-un mic orașel de provincie, un om putred de bogat, căruia se întâmplă să-i cadă nevasta grav bolnavă. Când simți că i se apropie sfârșitul, femeia își chemă la căpătâi singurul copil, o fetiță, și-o povățui așa:

- Draga mamei, orice ți s-ar întâmpla, cată să-ți păstrezi mereu sufletul neîntinat!

Apoi, femeia își mai privi încă o dată copila, o sărută duios pe frunte, și-și închise ochii pentru vecie. De-abia trecu iarna că tatăl fetei își și luă altă nevastă. Femeia aceasta de-a doua era văduvă după primul ei bărbat și își aduse-n casă cele două fete pe care le avea din prima căsătorie. Fetele erau nespuse de frumoase, dar pe cât de luminos le era chipul, pe atât de întunecat și plin de răutate le era sufletul. De îndată ce o cunoscură pe surioara lor vitregă, pentru mezină începură să curgă zile pline de amărăciune.

- Crezi că se cade să stai cu noi în odaie?, o bruftuluiră fetele de îndată ce o văzură. Cine vrea să mănânce ori să doarmă în așternuturi curate n-are decât să muncească! La bucătărie cu tine, acolo îți e locul!

Mai întâi, îi luară straietele ei cele frumoase și-o îmbrăcară c-o vechitură de rochie cenușie. Apoi o încălțară cu niște papuci de lemn.

- Ia priviți la domnița asta mândră, ce gătită e! strigară fetele mașterei, luând-o în râs.

Apoi o îmbrânciră în bucătărie, într-un alai de batjocuri. Acolo o puseră să robotească din greu, de dimineața până cădea noaptea: să se scoale până-n ziuă, să care apă, să aprindă focul în sobe, să facă de mâncare și să spele rufe. Și, ca și cum acestea n-ar fi fost și așa de ajuns, atunci când biata fată nu mai prididea cu câtă treabă avea de făcut, surorile ei azvârleau linte și mazărea-n cenușă. Iar mezina trebuia să stea s-o aleagă bob cu bob.

Seara, copila cădea frântă de oboseală, doar muncea de se spetea

cât era ziulica de lungă. Dar cum n-avea un pat unde să-și întindă oasele trudite, se cuibarea în cenușă, lângă vatră. Astfel, până și somnul îi era numai chin și amar! Și, pentru că din această pricină era totdeauna plină de cenușă, îi ziseră în răs Cenușăreasa.

Într-o zi, tatăl fetelor se pregătea să plece la iarmaroc. Înainte de a-și lua rămas bun, apucă să le întrebe pe cele două fete vitrege ce daruri voiau să le aducă de acolo.

- Rochii frumoase! - răspunse prima.

- Ba mărgăritare și nestemate, zise cea de a doua.

- Da' ție, Cenușăreaso, ce-ți dorește inima să-ți aduc? întrebă tatăl ei, într-un sfârșit.

- Cea dintâi rămurică ce s-o anina de pălăria dumitale, la întoarcerea acasă. Pe aceea s-o rupi, dragă tată, și să mi-o aduci.

La iarmaroc, omul avu grijă să cumpere pentru fetele vitrege rochii frumoase, mărgăritare și nestemate. În drum spre casă, când fu să treacă printr-un desiș înverzit, îl atinse o creangă de alun și-i dădu jos pălăria de pe cap. Atunci își aminti de rugămintea Cenușăresei, rupse creanga și-o luă cu sine.

După ce ajunse acasă, le dăruie fetelor vitrege ceea ce-i ceruseră fiecare, iar Cenușăresei îi dădu creanga de alun. Fata îi mulțumi din suflet și, către seară, se duse la mormântul mamei sale, sădi crenguța în pământ și începu să plângă atât de amarnic, că lacrimile picurară pe ramură și-o udară. Iar crenguța creșcu mare, transformându-se pe dată într-o mândrețe de copac.

De fiecare dată când Cenușăreasa se ducea la mormântul mamei sale zărea o păsărică albă, zburdând dintr-o creangă în alta a alunului. Și, ori de câte ori avea fata vreo dorință, păsărica i-o împlinea și-i arunca din pom tot ce-i poftea inima.

Odată s-a întâmplat ca împăratul să pună la cale o mare petrecere, care trebuia să țină trei zile încheiate, și le-a poftit la ospăț pe toate fetele frumoase din împărăția lui. Pasămite, împăratul gândea că-n chipul asta feciorul lui o să-și poată alege mai bine mireasă.

Când afluă că fuseseră și ele poftite la petrecere, surorile vitrege ale Cenușăresei nu-și mai încăpură în piele de bucurie. Așa că o chemară pe Cenușăreasa și-i porunciră:

- Vin' de ne piaptănă! zise cea mai mare dintre surori. N-auzi? Și treci de ne lustruiește de îndată condurii!

- Ba, mai întâi încheie-ne cataramele, zise a doua, că ne grăbim. Ne ducem la petrecerea de la palatul împăratului!

Cenușăreasa făcu întocmai precum i se poruncise, dar plânse cu lacrimi amare din pricină că ar fi dorit și ea să se ducă la petrecere. Și, fiindcă-i plăcea tare mult să danseze, se rugă de mama ei vitregă să se îndure și s-o ia și pe dânsa la bal.

- Ce-mi aud urechile, Cenușăreaso? se prefăcu uimită maștera. Ești toată plină de praf și de funingine, dar încă mai năzuiești să mergi la bal? N-ai nicio rochie mai de Doamne ajută și nici încălțări potrivite în picioare. Cum vrei să dansezi așa?

Dar cum fata stăruia, cu lacrimi în ochi, în rugămintea ei, maștera păru să se-nduplece și-n cele din urmă zise:

- Uite, aici! Am răsturnat o strachină de linte în cenușă. Dacă ești în stare ca-n două ceasuri să alegi toată linte, atunci o să-ți îngădui să ne însoțești la petrecere.

Cenușăreasa ieși în grădină pe ușa din dos și strigă:

- Blânde porumbițe și voi, turturele, și voi, păsări ale cerului, veniți toate de-mi ajutați s-alegem linte.

Bobul bun, ici, în ulcică.

Iar cel rău în gușulică...

Cenușăreasa n-apucă să-și sfârșească bine vorba, că de îndată sosiră-n zbor două porumbițe albe și intrară pe fereastra din bucătărie. După aceea, se iviră alte două turturele și apoi, într-un lung alai lung veniră și alte zburătoare ale cerului, bătând ușurel din aripi.

Se așezară toate în jurul vetrei, făcându-și loc în cenușă. Porumbițele clătinară din căpșor și începură să ciugulească ele întâi: pic, pic, pic. Apoi toate celelalte păsări începură să ciugulească după dânsese, până ce aleseră boabele și umplură strachina vârf cu ele. Nu dură mai mult de un ceas și păsărelele isprăviră treaba, după care-și luară zborul pe fereastră.

Fata îi duse mamei vitrege strachina și se bucură-n gândul ei, crezând c-o vor lua și pe dânsa la petrecere. Dar maștera i-o tăie scurt:

- Nu, fată, degeaba te ții scai de mine, nu te pot lua cu noi. N-ai nici straie frumoase, nu știi nici să dansezi cum se cuvine, și tare mi-e teamă că ai să ne faci de râsul lumii!

Cenușăreasa se porni atunci pe un plâns de se rupea cămașa pe ea. Văzând asta, maștera îi zise:

- Ei, hai, dacă până într-un ceas ești în stare să-mi alegi din cenușă două strachini de linte, să știi că te iau și pe tine! Dar în gând maștera își zicea: „Las că n-o să poată face ea una ca asta, nici în ruptul capului!”

După ce maștera răsturnă două străchini de linte în cenușă, fata se duse în grădină, pe ușa din dos și strigă:

- Blânde porumbițe, și voi, turturele, și voi, păsări ale cerului, veniți toate de mă ajutați s-aleg linte.

*Bobul bun, ici, în ulcică,
Iar cel rău în gușulică...*

Cenușăreasa n-apucă să sfârșească bine vorba și numai ce sosiră-n zbor două porumbițe albe și intrară pe fereastra din bucătărie. După aceea, se iviră două turturele și apoi, într-un alai, veniră toate zburătoarele cerului, lovind ușurel din aripi. Și se așezară în jurul vetrei, făcându-și loc în cenușă. Porumbițele clătinară din căpșor și începură să ciugulească: pic, pic, pic, pic. Apoi celelalte se luară după dânsese. Și așa se apucară toate de ciugulit până ce aleseră boabele bune și umplură străchinile vârf cu ele. Nu trecuse decât jumătate de ceas și păsărelele isprăviră de ales toată linte, după care zburară din nou pe fereastră.

Fata îi duse mamei vitrege străchinile cu linte și se bucură în gândul ei, crezând că, de data aceasta chiar că o vor lua și pe ea la petrecere. Dar maștera se împotrivi și acum:

- Degeaba te omori cu firea, că tot n-o să te iau cu noi! Nu vezi: n-ai nici straie frumoase și nici să dansezi nu te pricepi. Ce, vrei să ne fie rușine cu tine?

Apoi îi întoarse spatele și plecă la petrecere împreună cu fetele ei cele fudule.

După ce rămase singură-singurică în toată casa, Cenușăreasa se duse la mormântul mamei sale, se așeză sub alun, și grăi:

- Alunaș drag, alunaș,
Scutură-te, rogu-te-aș,
Și mă-mbracă-n strai vrăjit
Numa-n aur și argint.

Pasărea cea albă, care se afla în alun, îi aruncă de sus o rochie țesută toată numai din aur și din argint, și-o pereche de conduri meșteriți din mătase.

Cenușăreasa se îmbracă-n grabă și se duse la petrecere. Maștera și fetele acesteia o văzură, dar n-o recunoscuseră. Își spuseră că fata aceea era, pesemne, vreo domniță de pe alte meleaguri, atât era de frumoasă, în rochia ei țesută din fire de aur și de argint. La Cenușăreasa nu se gândiră nicio clipă, știind c-o lăsasera acasă, lângă vatră, să aleagă linte din cenușă.

Feciorul împăratului însă, de cum o zări pe fată, îi ieși înaintea, o prinse de braț și-o pofti la dans. Și nici că mai vru să danseze cu vreo altă fată! Dansară ei împreună cât dansară, dar când se apropiară zorile, fata vru să se ducă acasă.

- Merg și eu cu tine, că vreau să-ți țin de urât pe drum, îi zise feciorul împăratului.

De fapt, el dorea să afle cât mai degrabă a cui era mândrețea aceasta de fată. Cenușăreasa însă îi scăpă printre degete, și ajungând acasă tot într-o fugă, se ascunse degrabă-n porumbar.

A doua zi, petrecerea se porni din nou la palatul împărătesc și după ce maștea și surorile ei vitrege plecaseră într-acolo, Cenușăreasa se grăbi să se ducă la alun, și-i zise:

*- Alunaș drag, alunaș,
Scutură-te, rogu-te-aș,
Și mă-mbracă-n strai vrăjit
Numa-n aur și argint.*

Atunci păsărica îi aruncă din copac o rochie și mai frumoasă decât cea din ajun. Și când veni fata la petrecere, îmbracată-n mândrețea aceea de rochie, se minunară toți de frumusețea ei nemaiîntâlnită.

Pasămite, feciorul de împărat stătuse ca pe ghimpi, așteptând-o să vină, pentru că atunci când o văzu apărând, parcă i se luă o greutate de pe inimă. Îi ieși în întâmpinare și o pofti de îndată la dans. Și tot ținând-o de mână, parcă să n-o piardă, dansă tot timpul numai cu dânsa.

Când se lăsară negurii nopții, fata vru din nou să-și piardă urma, dar tânărul se furișă după ea, ca să vadă unde se duce. Vezi însă că fata făcu ce făcu și scăpă, strecurându-se în gradina din dosul casei, unde crescuse de ani și ani un păr mare și frumos, încărcat cu pere minunate.

Fata se cățăără printre crengi, sprintenă ca o veveriță, iar feciorul de împărat îi pierdu numaidecât urma.

Când maștera și surorile vitrege se reîntoarseră acasă și intrară-n bucătărie, o găsiră pe Cenușăreasa lângă vatră, stând în cenușă, ca întotdeauna.

A treia zi, Cenușăreasa așteptă până ce plecară maștera și surorile ei vitrege la bal, se duse iar la mormântul mamei sale, și-i grăi pomului:

*- Alunaș drag, alunaș,
Scutură-te, rogu-te-aș,
Și mă-mbracă-n strai vrăjit
Numa-n aur și argint.*

De asta data, pasărea îi aruncă o rochie atât de frumoasă și de strălucitoare, cum nu se mai pomenise pe lume, iar condurii erau cu totul numai din fir de aur. Când se înfățișă la petrecere îmbracată astfel, oaspeții rămaseră uimiți de frumusețea ei nepământească, iar feciorul de împărat dansă numai cu ea.

Când se iviră zorile, Cenușăreasa dădu să plece din nou pe nesimțite, dar feciorul de împărat se luă numaidecât după dânsa. Dar se întâmplă ca fata să se strecoare cu atâta dibăcie, că tânărul crai îi pierdu urma și de astă dată.

Acum însă, craiul pusese la cale un vicleșug: poruncise să se ungă din vreme treptele cu smoală. Și când Cenușăreasa coborî în goană câte-va trepte, condurul din piciorul stâng îi rămase lipit pe trepte. Feciorul de împărat ridică condurul cel mic și drăgălaș și spuse:

- Numai fata pe-al cărei picior se va potrivi condurul acesta îmi va fi nevastă. De nicio alta în afara ei n-am trebuință!

Când auziră de vorbele craiului, cele două fete ale mașterei se bucurară grozav, căci și ele aveau piciorul micuț. Iar când prințul ajunsese și la casa lor, cea mai mare dintre surori se duse cu pantoful în iatac și dădu să-l încalțe.

Da' încalță-l, dacă poți! Degetul cel mare nu încăpea defel, că tare mic era condurul! Când văzu asta maștera, se întunecă la față, și-i spuse:

- Ce mai aștepți? Taie-ți degetul de la picior. În curând vei fi împărăteasă și n-ai să mai fi nevoită să umbli pe jos!

Fata nu mai stătu mult pe gânduri, își reteză degetul cel mic, și cu chiu cu vai încalță condurul. Apoi abia putând să-și stăpânească durerea, se înfățișă tânărului crai. Acesta o urcă pe cal, lângă dânsul, și porni cu ea către palat, socotind-o aleasa inimii lui.

Numai că drumul de înapoiere trecea pe dinaintea mormântului mamei Cenușăresei, și când trecură pe acolo, le auziră pe cele două porumbițe strigând dintre ramurile alunului:

- Vai, conduru-i tare mic:
Parcă-n clește, așa o strânge!
Și-năuntru-i numai sânge,
Că tot curge pic cu pic ...

Nu-i mireasa-adevărată!

Ea-i pe-aproape și te-așteaptă...

Atunci feciorul de împărat privi cu luare-aminte piciorul fetei și văzu că sângele curgea din el fără contenire. Așa că întoarse calul și duse fata acasă. Apoi, le porunci părinților să încerce și cealaltă fată condurul.

A doua soră se duse și ea în iatac, dar când dădu să-ncerce condurul, ce să vezi! Vârful piciorului i se potrivea ca turnat, dar călcâiul era prea mare și rămânea pe afară, oricât s-ar fi străduit ea să încalțe condurul. Când văzu maștera una ca asta, se îngălbeni de ciudă, dar îi spuse de îndată fetei:

- Ce te mai căznești degeaba? Nu vezi că nu-i chip să-l încalți? Taie-ți călcâiul și gata! Ai să fii în curând împărăteasă și n-ai să mai fi nevoită să umbli pe jos!

Fata își tăie din călcâi și, cu chiu cu vai, abia de putu să încalțe condurul. Apoi, stăpânindu-și cu greu durerea, se înfățișă înaintea fiului de împărat. Acesta o urcă pe cal, lângă el, și plecă cu ea spre casă. Dar când trecură prin dreptul alunului, porumbițele prinseră din nou a vorbi:

- Vai, conduru-i tare mic:

Parcă-n clește, așa o strânge!

Și-năuntru-i numai sânge,

Că tot curge pic cu pic ...

Nu-i mireasa-adevărată!

Ea-i pe-aproape și te-așteaptă...

Feciorul de crai se uită cu luare aminte la piciorul fetei și observă cum curgea sângele din el, de-i umpluse ciorapul alb, până sus.

Întoarse calul și, ducând-o pe mireasa cea mincinoasă acasă, o lăsă plocon părinților ei, spunând:

- Nici aceasta nu-i cea adevărată! grăi el, cu mânie-n glas. Mai aveți cumva și o altă fată pe care nu vă îndurați s-o dați de lângă voi?

- Nu, nu mai avem alta! răspuse tatăl fetelor. Da, cum să spun... De la nevasta dintâi mai am una, o biată Cenușăreasă, dar nu poate fi ea mireasa!

Feciorul de împărat ceru să-i fie adusă înaintea, dar maștera sări cu gura, de parcă ar fi fost mușcată de un șarpe:

- Nu, nu se poate, înălțimea ta, că e prea sărăcăcios îmbrăcată! Nu se cuvine să se arate-n lume în halul în care este!

Dar tânărul crai stăruie s-o vadă până când maștera nu mai avu încotro și trebui s-o cheme. Fata se așeză pe un scăunel, scoase din picior papucul de lemn ce trăgea câteva ocale și încălță condurul, care-i veni ca turnat. Și când se ridică fata și tânărul crai îi privi chipul, o recunoscă pe dată că doar ea fusese domnița cu care el dansase întruna. Așa că le spuse prinților:

- Aceasta este mireasa cea adevărată!

Maștera și cele două fiice ale ei încremeniră de spaimă auzindu-l ce zice și ciuda le învenină într-atât că se traseră la față și se făcură galbene ca șofranul. Feciorul de împărat o luă pe Cenușăreasa pe cal, lângă el, și porni cu ea către palat. Când trecură prin dreptul alunului, cele două porumbițe albe ca neaua, prinseră a ciripi:

- *Vai, conduru-i tare mic:*

Dar de strâns, defel n-o strânge,

Și-năuntru nu e sânge

Că n-a curs măcar un pic!

Ea-i mireasa-adevărată,

Mult dorită și visată!

După ce strigară vorbele astea, își luară amândouă zborul și, rotindu-se în aer, se așezară ușurel pe umerii fetei: una la dreapta, alta la stânga. Și au rămas așa, pe umerii Cenușăresei, tot timpul cât s-a ținut nunta împărătească.

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sinziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Mișu**

Ilustrații de **Elenore Abbott**, din *Grimm's Fairy Tales*, editat de Charles Scribner's Sons, New York, 1920 (pentru Cenușăreasa rugându-se în prezența celor doi porumbei) și **Edmund Dulac**, din volumul *The Sleeping Beauty and Other Tales From the Old French*, semnat de Sir Arthur Quiller-Couch și publicat de Hodder & Stoughton, New York, 1910 (pentru restul ilustrațiilor)

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.